

heiskaset

Heiskasten sukulehti nro 3 • 2016

Heiskanen nimenä s. 10

Olavi isännöi Heiskalan tilaa... s. 18

Sisältö

Puheenjohtajan tervehdys	3
Toimituksen palsta	4
Runo Jouluinen valo	5
Jouluna 2016	6
In memoriam suurlähettiläs Ilkka Heiskanen	7
Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa	8
Heiskanen nimenä	10
Hallamäen Heiskaset, osa 2/2	12
Aleksis kiven päivänä	16
Olavi isännöi...	18
Merkkipäiviä, Matka Porosalmelle	23
Heiskasten sukuseura ry:n hallitus	24
Jäsenasiaa	25
Heiskas-korut	26
Joulutarjous - Heiskas-tuotteet 2016	27
Vilma Heiskasen (2,5 v.) taideteos	Takakansi

heiskaset JÄSENLEHTI 3 • 2016

JULKAISIJA: Heiskasten sukuseura ry, Y-tunnus: 2044131-3

HEISKASET-LEHDEN TOIMITUSNEUVOSTO:

Hannu Heiskanen, Perttu Kähäri ja Bo Weckström

VASTAAVA PÄÄTOIMITTAJA, TAITTO: Bo Weckström

HEISKASET-LEHDEN TUNNUS: Toivo Heiskanen

KANNEN KUVA: HELSINGIN TUOMIOKIRKKO/VISIT

HELSINKI/NICLAS SJÖBLOM

PAINOPAIKKA:

Printek

Keuruu

Puheenjohtajan tervehdys!

On se vaan myönnettävä, että syksy alkaa olla kohtapuoliin lopuillaan ja aletaan pikkuhiljaa siirtyä talveen. Leveysasteillamme talviaika on huomattavasti ankarampi kuin monilla muilla alueilla maapallolla. Nykyisessä urbaanissa yhteiskunnassa se ei kuitenkaan ole enää kohtalon kysymys, kuten joskus aikaisempina vuosisatoina.

Entisaikojen maatalousyhteiskunnassa talvi oli se, jonka varalle koko muu vuosi varauduttiin. Kevään toukotyöt, kesän kasvu ja syksyn elonkorjuu nuotittivat vuoden kiertoa. Koko vuoden säätila sääтели hyvin tarkkaan sitä saatiinko laareihin tarpeeksi viljaa ja muuta särkevää. Ei ole kuin 150 vuotta siitä kun maassamme olivat viimeiset suuret kato-vuodet, joiden aikana nälkään ja etenkin niistä aiheutuviin tauteihin menehtyi peräti kahdeksan prosenttia suomalaisista. Tämä tarkoittaisi nykyiseen väestömääräämme suhteutettuna noin 440 000 hengen kuolleisuutta (normaali vuosikuolleisuus n. 50 000)!

Edelleen talvi kuitenkin hankaloittaa elämää täällä Pohjolassa. Kylminä ja pimeinä kuu-

kausina lämmityskulut ja sähkönkulutus kasvavat huomattavasti. Autoissa on oltava talvella talvirenkaat, on pukeuduttava lämpimästi ja lumitöihin sekä liukkaudentorjuntaan on varattava aikaa ja kalustoa. Myös rakentamisessa on huomioitava talven erityisvaatimukset niin eristeissä, kuin muissakin rakenteissa. Kaikki nämä aiheuttavat ylimääräistä työtä ja kuluja, mutta ihmeeksemme Suomi pärjää kuitenkin monissa kansainvälisissä talousvertailuissa kohtalaisen hyvin.

Talvi on siis jo etukäteen selätetty - nauttikaamme siis talvesta.

Oikein mukavaa joulun odotusta kaikille lukijoille!

Kotkassa lokakuussa 2016

Hannu Heiskanen
puheenjohtaja
Heiskasten sukuseura ry.

Toimituksen palsta

Kun lokakuussa 2016 kokoan toista Heiskaset-lehteä täysin valmiiksi koti-PC:n näyttöruutuun, ajattelen myötätunnolla minua edeltäviä tämän lehden päätoimittajia, jotka ovat joutuneet ennakkoon vain miettimään, miten aineisto lehteen asettuu. Tämä nykyinen työskentelytapani on yhtä iloa, kuin teki si palapeliä tai rakentaisi LEGOilla, lopputulos on heti nähtävissä.

Olisi kuitenkin aika päästää nuorempi polvi lehteä taittamaan sen aikaa kun itselläni vielä on kyky auttaa matkalla eteenpäin. Hyvä lukija, itse et ehkä ole kiinnostunut lehden taittajan tehtävistä, mutta sukulaispiirissäsi saattaa olla joku, joka olisi kiinnostunut. Anna hänelle vihje tai koko lehti, niin katsotaan minne päästään.

Erikoistarjous esimerkiksi juuri koulunsa päättäneelle tai muuten työelämän tehtäviä odottavalle:

Ryhdy yhdessä kanssani tekemään Heiskaset-lehteä nro. 3-2017, kun saamme sen ja seuraavan lehden "pakettiin", olet jo sen verran harjaantunut että "kaukotuella" pääset itsenäisesti eteenpäin.

Mitä tähän tarvitaan?

- A. PC ja sen normaali käyttötaito,
- B. Scribus-ohjelma, (ilmainen OpenSource-ohjelma)
- C. Normaali huolellisuus ja sen verran "vaapaata aikaa" ettei synny stressiä.
- D. Tavanomainen nettiyhteys aineiston vastaanottoa ja valmiin PDF-aineiston lähettämistä varten.

Kuva: Lato Pohjanmaalla lokakuussa 2006

Mihin tämä taittotyöhön tutustuminen saattaa johtaa?

Kun olet sopivan monta numeroa tehnyt, saattaa itsellesi syntyä kipinä hakeutua alan koulutukseen.

Ammattikoulutuksen käytyäsi olet valmis joko palkkatyöhön kirjapainoon tai kustantaan/lehteen, freelancer-taittajaksi tai mahdollisesti myös itseäsi työllistäväksi yrittäjäksi.

Mikä on se taho, joka huolehtii eri suku-seurojen ja kaikkien muidenkin seurojen julkaisujen kokoamisesta? Melko varmasti joku yllämainituista.

Voidaanko ennustaa, tarvitaanko lehden/painotuotteen taittajia tulevaisuudessa?

Vaikka kirjapainoteollisuuden työpaikat ja painojen lukumäärä ovat vähentyneet alkaen 1990-luvun lamasta, jolloin itse siirryin kauppateknikkona pois graafisen teollisuuden maahantuojan tuotevastaavan tehtävistä, julkaisuja tehdään ja tarvitaan aina. Lopputulos ei välttämättä ole painettu tuote, se on yksinkertaisimmillaan omalla tulostimella tulostettu pienpainos, tai se voi toisaalta olla netissä julkaistu vaikka minkäkokoinen luettelo/lehti/tiedotusdokumentti.

Aina ja ikuisesti tarvitaan sitä jotakuta, joka kerää aineiston eri tuottajilta, laittaa kuvat ja tekstit oikeille paikoilleen, huolehtii sopivasta tekstityypistä ja julkaisun ulkonäöstä! Robotti ei kykene näihin töihin vielä.

Uusista mahdollisuuksista kiinnostunut, ota yhteyttä, kaikille hyvää syksyä,

Bo Krister Weckström

Jouluinen valo

Nytpä laululle rupean,
joulutekstin työstäelen,
laitan muistot nuoruudesta,
noilta lapsuuden ajoilta.

Teksti on vähästä tehty,
mennehistä muovaeltu,
elon päivistä monista,
emon kanssa kuljetuista,
sanat saatu seuraseksi,
puhekielestä kyhätty.

Enpä soita kanteloa,
soittokieltä koskettele,
ikävä on kerrontani,
kun ei soi'u kanteloni,
sävel kauniina kohoa,
ääni suuri ja sorea.

Nyt en kerro itsestäni,
mielestä oman ikäni,
kerron joulun lapsosesta,
Jeesus lastapa valotan,
mukaan tulkoon tuttu teksti,
sanain lämpökin sisältä,
ilosanoin saateltuna,
kiitoskiellä höystettynä.

Siitä löytyvi valoa,
opas synkkyyn ajanalle,
kaamosajan keskiöhön,
pimeyden peittämähän.

Valo piirtyy tekstisestä,
sanomasta jouluisesta:
syntyi lapsi kaukalohon,
seimehen kotieläinten,
valon lähteeksi elolle,
viitaksipa toivon tielle.

Tähti hohti taivahalla,
itämaatakin valaisten,
näyttäin tietä tietäjille,
opasviitalla osoittain.

Oli kohde pienokainen,
vailla loistetta valosta,
tuolla tallin uumenissa,
pimeyden sokkeloissa.

Lapsen tuossa kasvaessa,
muoto myöskin aikuistui,
sanat saipi muotonsakin,
valon lähteeksi kehittyin.

Valon lähde voimistui,
muodossa pyhän sanoman,
näyttäin suunnankin elolle,
keskelle pimeyttäkin.

Sanomapa kerrottuna,
vakuuttavi vahvastikin,
miten poika aikuisena,
valkeudeksi sanottu,
sanoi Kirjan kertomana,
aivan itsestä totesi:
Minäpä olen valona,
jopa itse kirkkauskini.

Kasvot loisti aurinkona,
vaattehet valon näköisnä,
sanat kuultu pilvistäkin,
pilvestä valon näköisen:
Tämä on Poikasen,
kuulkaapa hänen sanoja.

Joulu kertoo tähtösestä,
opasteesta lapsen luokse,
joka sitten tuonnempana,
sanomaansakin julisti,
loistain nyttien tähden lailla,
opetustapa osoittain.

Suuri on taitaja tulossa,
jalo Herra syntymässä,
jolla valta valtain päällä,
valo maailmaa valaisten,
kovin kirkas katsottava,
opas tielläkin pimeellä,
mistä tunteos iloa,
riemumieltäkin kovasti,
kanssa heiskasjuhlijainkin,
kera laajan ihmiskunnan.

Jorma Heikkilä

JOULUNA 2016

Siitä taitaa olla nelisen vuotta, kun viimeksi kirjoittelin tälle 'joulupalstalle'. Paljon on ehtinyt tapahtua näinkin lyhyessä ajassa sekä omassa että läheisten ja ystävien elämässä. Epäilemättä monen Heiskasen ja Heiskasen läheisen tai Heiskasen ystävän elämässä on ehtinyt paljon tapahtua. Joskus elämä pysäyttelee odottamattomalla tavalla, voimia vieden tai uusia voimia antaen. Silti on yhä Heiskasiasia, Heiskasten läheisiä tai Heiskasten ystäviä!

Hiukan kauemmin kuin neljä vuotta on siitä, kun joulun sanoma ensimmäisen kerran kerrottiin Israelin taivaan alla. Niin, tai oikeastaan taivaalta, mutta jääköön tämä 'teologis-astrologinen' pohdinta käsittelemättä. Tärkeätä on nimittäin tässä se, että vaikka moni asia on muuttunut ja paljon on maailmassa tapahtunut, eipä ole joulun sanoman merkkihenkilö muuttunut. Yhä hän on Kristus Vapahtaja!

Moni asia muuttuu tai katoaa. Niin kuin nyt vaikkapa koulujen opetussuunnitelmat tai sote-kaavailut. Silti, sitkeästi ja sinnitellen jatkamme elämää niin täällä kotimaassa kuin koko maailmassakin. Itse kullakin vaikuttajalla on vuorollaan tarve saada oma puumerkkinsä kehityksen historiikkiin, olipa siitä hyötyä tai ei. Silti, sitkeästi ja sinnitellen nousemme aamulla, luemme lehden, käymme kaupassa ja hoidamme päivään kuuluvat askareet tehtävämme täyttäen.

Heiskaset, Heiskasten läheiset ja Heiskasten ystävät ja kaikki muutkin ihmiset jatkavat, koska eläminen on tärkeää. Välillä raskasta ja välillä onnelliseksi tekevää, joskus vain tasaista arkea. Taustalla ja toisaalta ihan elämän ytimessä elää joulun sanoma, joka kantaa juhlasta juhlaan, arjesta arkeen, joulusta jouluun.

Siunattua joulun aikaa Heiskaset, Heiskasten läheiset ja Heiskasten ystävät!

*Kari Heiskanen
Sotilaspastori evp.
Hämeenlinna*

*Irma-Liisa ja Kari Heiskanen
oopperatunnelmissa
Savonlinnassa heinäkuussa*

*Kuvan lähde:
<https://pixabay.com/fi/joulu-seimiluvut-joulu-arts-crafts-1060016/>*

In memoriam suurlähettiläs Ilkka Heiskanen

*Ilkka Heiskanen vuonna 2010.
Kuva: Eero Kuosmanen*

Suurlähettiläs Ilkka Heiskanen kuoli vaikean sairauden murta-
mana 4.10.2016
Madridissa.

Ilkka Heiskanen oli
syntynyt upseeriperheeseen Rovaniemellä
10.12.1947. (Hän kuului Harjurannan 1.-haaraan, isänsä oli kenraali Raimo Heiskanen.)

Koulunsa Heiskanen kävi pääosin Helsingissä, missä hän oli aktiivinen partiolainen.

Valmistuttuaan valtiotieteen kandidaatiksi vuonna 1972, Heiskanen työskenteli kolme vuotta sotilasasiamiehen sihteerinä Varsovassa ennen siirtymistään KAVAKU-kurssien kautta ulkoasiainministeriöön. Hänen ensimmäisiin työtehtäviinsä kuului toimiminen Aseidenriisunnan neuvottelukunnan sihteerinä. Aluksi ulkomaankomennukset vievät hänet Canberraan ja Madridiin. Palattuaan Suomeen hän toimi ETYK-toimikunnan sihteerinä 1985–87.

Toimittuaan vuoden Georgetownin yliopiston tutkijaprofessorina v. 1987–88, Heiskanen toimi lähetystöneuvoksena Washingtonin ja ministerineuvoksena Brysselin suurlähetystöissä. Niissä hänen toimenkuvansa painottui turvallisuuspoliittisiin kysymyksiin. Brysselin suurlähetystö hoiti 1990-luvun alussa myös Suomen suhteita NATOon, ja Heiskanen oli ensimmäinen suomalainen diplomaatti, jolla oli kulkulupa NATOn päämajaan.

Suomeen palattuaan 1995 hän oli turvallisuuspoliittisen yksikön päällikkö. EU-jäsenyyden myötä myös turvallisuuspolitiikka nähtiin uudessa valossa. Heiskanen toi ministeriön sisäiseen keskusteluun uusia näkökulmia valmisteltaessa Lipposen hallituksen ulko- ja turvallisuuspoliittista selontekoa.

Heiskanen toiminta Hongkongin pääkonsulina 1998–2002 laajensi kaupallisten kysymysten tuntemusta, mitä hän hyödynsi 2002–2006 toimiessaan suurlähettiläänä Meksikossa, mistä

sivuakkreditoinnit veivät hänet Kuubaan, Belizeen ja Haitiin. Työskennellessään viimeistä kertaa Helsingissä Heiskanen toimi globaali-asioiden osastossa ja National Security Authority - virkamiehenä. Hänen viimeinen tehtävänsä oli toimia suurlähettiläänä Chilessä 2010–2014, jonka jalkamaaksi liitettiin 2013 Venezuela. Heiskasta muistellaan lojaalina ja kannustavana työtoverina, joka toi johtamiseen, suunnitteluun ja tilanteiden arviointiin monipuolisen kokemuksensa itseään tai tietojaan korostamatta. Alaisia kohtaan hän oli asiallinen ja yhteistyöhakuinen. Hänen rauhallinen ja hyväntahtoinen suhtautumisensa vaikeisiinkin asioihin teki hänestä helposti lähestyttävän.

Hänen kanssaan oli ilo pohtia työhön liittyviä haasteita, koska hän avasi analyyttisesti solmukohtia, ja hänen vilpittömänsä onnistumisista oli tартtuvaa.

Heiskanen jakoi kokemuksiaan kollegojen lisäksi myös opiskelijoille. Hän piti Helsingin yliopistossa Diplomatia-kursseja 1990-luvulla ja eläkkeellä hän opetti Madridissa Complutense ja Nebrija-yliopistoissa.

Vuoristokiipeilyharrastus vei Heiskasen asema-
maidensa vuorille. Hän oli ahkera lukija ja esit-
teli kirjoja mm. Kanavassa sekä keräsi mittavan
kokoelman erikielisiä Kalevalan ja Kanteletta-
ren painoksia. Anne-puolison kanssa Heiskaset
olivat vieraanvarainen pariskunta, joka tutustui
syvällisesti asemamaidensa kieleen ja kulttuuriin.

Hänelle myönnettiin Suomen Leijonan komen-
tajamerkki, sotilasansiomitali ja useita ulkomai-
sia kunniamerkkejä sekä Academia Mexicana
de Derecho Internationalin kunniajäsenyys.

Sotilasarvoltaan hän oli kapteeni.

Heiskasta jäivät kaipaamaan tanskalaissyntyisen puoliso, kaksi lasta sekä viisi lastenlasta.

Jaakko Laajava, Laura Reinilä ja Anneli Vuorinen

Kirjoittajat ovat Ilkka Heiskasen ystäviä ja kollegoita ulkoasiainministeriössä

Lähde: Ulkoasiainministeriön Foorumi-julkaisu, (suluissa on toimituksen lisäys)

Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa

Osa 28 • Hannu Heiskanen

Hannu Heiskasen jo kymmenettä vuotta jatkunut fiktiivinen jatkokertomus muinaisista Tuusniemen Heiskasista, jossa on kuitenkin "tottuutta sitteeks".

Tapahtui edellisessä jaksossa:

Matti palkkasi kesällä 1806 Koistisen Reetan piiakseen akattomaan talouteensa. Talo tarvitsi naisihmisen kättä, sillä olivathan äidittömäksi jääneet lapsoiset vielä vailla naisihmisen hoivaa ja talossa oli muutoinkin paljon työtä, johon isäntä itse ei joutanut tai kehdannut alkaa. Reetalla oli kuitenkin muut mielessä ja hän käytti naisellisia avujaan ovelasti hyväkseen.

Susipari

Talven tullen Koistisen Reetta huomasi tulleen-
sa kantavaksi. Huhtikuun lopulla hän sitten syn-
nytti potran pojan, jolle päätti antaa nimeksi
Matti. Kylillä liikkui paheksuvia juoruja susipa-
rina elävästä isännästä ja aviottoman lapsen
synnyttäneestä piiasta. Kastaessaan lasta pastori
nuhteli kovasti Reettaa ja kehotteli häntä mene-
mään avioon lapsen isän kanssa mahdollisim-
man pian. Matti ei ollut kuitenkaan asiasta
millänsäkään.

- *Mitteepä se kellekkää papiv vukeloelle kuu-
luup mitenkä myö tiällä korvessa olleennutta,*
hän vain totesi rauhalliseen tyyliinsä.
Matille ei ollut oikein selvillä miten muun
muassa talon perintöasiat tällaisessa tapauksessa
menevät ja niin avioituminen jäi hoitamatta sillä
kertaa.

Pikku-Matti kasvoi ja potristui vanhempiensa
hellässä huomassa. Jopa isä, jolle oli pikkujiljaa
muodostunut paikallisen tavan mukaan lisänimi:
Honka-Matti, Honkalan ensimmäisen isännän
mukaan, oli kiinnostunut pienestä pojastaan.
Hänellä oli iltaisin aikaa keinutella lasta polvel-
laan ja lellä häntä muutoinkin. Yleensä hän var-
sinkin nuoremmat isät siihen aikaan eivät paljoa
jälkikasvunsa tarpeista piitaneet, usein he jäi-
vätkin täysin äidin huolenpidon varaan. Myös
Pikku-Matin sisarpuolet hoivasivat pikkuvelje-
ään ahkerasti, varsinkin kaksitoistavuotias Ma-
ria oli suurena apuna Reetalle lapsen hoidossa.

- *Hopoti hummaen hei..., mittees se vesselj,*
keinutteli isäntä pikkupoikaansa jalkaterällä, ja
tämän pienistä kätösistä kiinni pitäen.

- *Olokeha työ hevosukot tiällä tuvav vahtina*
nii myö männää Marian kanssa antamaa ottosia
elukoille, sanaili Reetta.

Toukokuun alussa talon ruokavarojen ollessa
vähissä Honka-Matti läksi poikiensa Pekan ja
Mikon kanssa jännittävään metsälintujen soi-
dinpyyntiin Mienanmäen takaisille suomaille.
Soitimellahan metsot ja teeret kujertelevat ja
tappelevat hurmoksessaan, ympäröivästä maail-
masta tietämättöminä ja päästävät näin ollen
vaaraa aavistamatta metsämiehet lähelleen.
Tussarin puuttuessa Honka-Matti otti mukaansa
vanhan palvelijan, isoisänsä Massa-Pekan pe-
rintönä tulleen voimakkaan jalkajousen mu-
kaansa. Jousella oli hänelle erityistä tunnearvoa,
sillä se olallaanhan hän oli aikoinaan mennyt
kosiskelemaan nyt jo toisella kymmenellä ole-
vien poikiensa äitiä viitisentoista vuotta sitten.

- *Kutjahtakkeha moskulat jo yöpuulle, ua-
mulla lähetääv varraen metälle,* isäntä komensi
poikiaan illalla tuvassa.

Varhain aamulla auringonnousun aikaan met-
sästäjät hiipivät pusikossa suon laitaan ja valit-
sivat hyvän ampumapaikan suurinta
ukkometsoa kohti.

- *Nyt olokee poejat iäneti eleekä töttöillä*

mittää iliman aekujaa, muuton ne suattaavat karata ja jäähään sualiitta, totesi Honka-Matti kuiskaamalla, virittäen jousen ja laittaen painavan kolkkan hollille.

- *Ollaa ku kusj sukassa*, kuiskasi Pekka.

Tarkasti tähdättyään hän painoi laukaisuvivusta, mutta jostain syystä kolkka huijamahti ohi. Henkeään pidätellen he kuulostelivat huomasivatko linnut tullessa häirityiksi. Hetkeksi soidin hiljenikin ja Honka-Matti viritti jousen uudelleen ampuvakuntoon. Soidintanssin jatkuessa hän tähtäsi uudelleen.

- *Elä laakase ukko, naati-taan*, kuiskasi Mikko jännittyneenä, tajuamatta sanojaan.

Samassa kolkka lensi vinosti ja tavoitti nyt maalinsa. Korahdellen suuri ukkometso vaipui tantereeseen ja pojat olivat salamana sen kimpussa. Muut linnut pelmahtivat lentoon ja soidin oli siltä kertaa ohi. Myös ensimmäinen ohiamuttu kolkka löytyi vähän matkan päästä turpeikosta.

Paksutäkkäinen, joskin pihkalle maistuva vanha homenokka toi sentään hieman lisäsärvintä kevään korvilla yksinkertaiseksi käyneeseen ruokatalouteen. Pojat kinusivat kovasti metsälle ja muutamina aamuina samanlainen reissu uusittiinkin, mutta sitten soidinajat alkoivat olla siltä keväältä ohi ja oli keskityttävä muihin töihin.

Honka-Matti ei ollut saanut raivatuksi kovin suurta peltoalaa talonsa ympärille, vaikka uuden pellon verovapautus raivaukseen houkuttelikin. Pojistakaan ei vielä oikein ole apua raskaisiin miesten ryskätöihin, kompura-jalkaisesta torppariveljestä Erkistä puhumattakaan. Honka-Matti oli lieventänyt torpan kontrahdin ehtoja huomattavasti veljensä Erkin ryhtyessä torppariksi. Veljesten välillä oli täysi yhteisymmärrys ja molempien tilojen töitä tehtiin pääasiassa porukalla talkootöinä.

Kaskeamista jatkettiin edelleen, vaikka virka-

valta pyrkikin kaikin keinoin hillitsemään tätä runsaasti metsiä vaativaa viljelymuotoa. Kevätkesällä poltettiin taas perinteinen kaski, nyt oli mentävä jo kauas Heinäjärven suuntaan, ennen

Metsot soitimella Tuusniemen Mienanmäellä

kuin kaskeamattomia maita löytyi. Tilan puuston riittävyys oli alkanut jo hieman huolestuttaa isäntää. Kunnan rakennuspuita sai hakemalla hakea, sillä kaskeamisen seurauksena puuston keski-ikä oli varsin nuorta. Lähes sama tilanne oli koko pitäjässä ja laajemmallakin alueella Savossa. Nykytilanteeseen verrattuna sen aikuiset metsät näyttivätkin enemmänkin tuhotuilta raiskioilta, kuin hyvin hoidetuilta talousmetsiltä.

Vuoden vaihteen jälkeen kuudennusmies Antti Räsänen Juurikkamäeltä tuli kyläilemään Honkalaan. Kuudennusmies oli seurakunnan maallikkoluottohenkilö, jonka tehtävänä oli pitää piirissään huolta järjestyksestä, siveellisyydestä, kinkereistä, kirkossakäynnistä ja vaivaistenhoidosta. Normaalien tervehdysten ja muun jutustelun jälkeen Antti otti puheeksi Honka-Matin ja Koistisen Reetan arveluttavan suhteen.

- *Mänkeepä juuttaan akkaväk ja penskat navettaa lehmiä kahtomaa, nii myö suahaan vähän Antin kanssa huastella miesten asijoesta kahistaa*, isäntä komensi hermostuksissaan koviväkeä.

Honka-Mattia kymmenkunta vuotta vanhempi Antti aloitti jutustelunsa:

- *Minnoun kuule nyt vähä pahassa väljkäessä tämän kinkerpiirin piäjehun hommaen taat-ta. Papin kehotuksesta minu o'kopisteltava*

sinuva Matti mänemään naemisiin tuon Rietan kanssa iha justiisa. Rööni ee hyväksy ennee susjparina olloo omassa seorakunnassaan. Uhkas korottoo sinunnii kirkonmaksujasj jos et pian mäne vihille.

Tämä kehotus sai Honka-Matinkin jo valpastumaan, ei hän viitsisi mokoman niskoittelun takia ruveta korotettuja maksuja makselemaan, ihan riittävästi maksamista on näissä nykyisissäkin.

- *Mitenkähä ne muuten nuo perintäasiat ookee männöö tämmäälläesessa tappaaksessa, jos suan kysyvä?* Honka-Matti kysyi kuudennusmies Antilta.

- *Eekööhön se mäne niinku yllesäkkii. Yllesähän talloo jiöp pitämää vanahin poeka, jos vuan o' täävessä järessää. Muut suap torpanpaekkoja tae lähtöövät vävyiks ja miniöiks nuapurtalloe-hin osuutesa mukanaan, Antti opasti Honka-Mattia vanhempana ja viisaampana.*

- *Mitenkäs ku se Reetta ee ou näehin minun penskaen äeti?* Honkalan isäntä kyseli huolestuneena.

- *Jos viskoot lusikan nurkkaa ennen Reettoa, nii se suap tietennii lopunikäsen syytinkin ta-*

lossa, jatkoi Antti tietämistään.

- *Pittääpä sitte hoejella asja poes kuleksimasta, kuha vua kiireemmiltä kerkijää, Honka-Matti lupasi kuudennusmiehelle.*

- *Hyvä o', minä uskon että out tolokku mies ja hoejat asjan näellä hujakoella, sanoi Antti ja paiskasi kättä Honka-Matin kanssa.*

Jatkuu seuraavassa numerossa...

MURRESANOJEN SELVENNÖKSIÄ:

Vukelo	Taitamaton, saamaton ihminen
Olleentua	Olla, elää
Ottonen	Jotain yleisesti
Kutjakehtaa	Aikailla
Töttöillä	Törmäillä (äänekkäästi)
Ryskätyö	Raskas ruumiillinen työ
Juutas	Lievä kirosana
Hujakoilla	Tietämällä

Heiskanen nimenä

Lähde: <http://www.tuomas.salste.net/suku/nimi/heiskanen.html>

Netissä on ilmestynyt viime aikoina mielenkiintoinen Sukunimi-info -niminen sivusto (<http://www.tuomas.salste.net/suku/nimi/index.html>). Kyseinen sivusto esiteltiin muun muassa viimeisimmässä Sukuviesti lehdessä (4/2016) ja se sisältää tietoa yli 22600:sta Suomessa esiintyvistä sukunimistä. Sivuston tiedot suodatetaan koneellisesti erilaisista julkisista listauksista, tilastoista ja nimitutkimuksista. Käytettyjä lähteitä ovat esimerkiksi kelakortisto, väestörekisterikeskuksen julkaisut ja erilaiset sukunimiin liittyvät teokset.

Sivuston tuottaja Tuomas Salaste huomauttaa, että vaikka sivustosta ovatkin kiinnostuneet erityisesti sukututkijat, jollaiseksi hän itsensäkin lukee, sivusto ei kerro mitään itse suvusta, vaan sukunimestä. Saman sukunimen omaavat eivät

välttämättä ole mitään sukua keskenään. Samoja sukunimiä on etenkin Länsi-Suomessa muodostunut erityisesti talojen ja paikan nimien mukaan varsin myöhäisessäkin vaiheessa 1800-luvun lopulla. Heiskaset toki ovat vanhempaa perua, sillä ensimmäiset maininnat kirjallisissa lähteissä esiintyvät jo 1500-luvulla.

Mitäpä kyseisellä sivustolla sitten Heiskanen-nimestä kerrotaan? Kurkistetaanpas hieman, (*kursivoidut lainaukset sivustolta, suluissa olevat allekirjoittaneen lisäyksiä*).

Tietoja sukunimestä Heiskanen

Heiskanen on Suomessa esiintyvä sukunimi. Se on maassamme varsin yleinen. Noin joka 800:s suomalainen on Heiskanen.

Heiskasten lukumäärä eri vuosina:

- 1970 6585
- 1985 6392
- 1998 6723
- 2014 6897
- 2015 6886
- 2016 6860

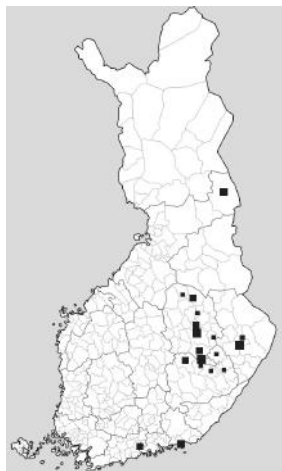
Heiskanen on 87:nneksi yleisin sukunimi Suomen kansalaisilla.

*Heiskanen on suojattu sukunimi kuten nykyään kaikki Suomessa käytetyt sukunimet. Ulkopuolinen ei voi Suomessa ottaa nimekseen Heiskanen ilman laillista hyväksyttävää syytä.
(Tähän liittyy sivustolla lisää tekstiä)*

Heiskasten asuinpaikat vuonna 2010

Heiskanen on tavallisimpia nimiä vuonna 2010 mm. seuraavilla paikkakunnilla. Listalla on kuntia, joissa Heiskanen on 30 yleisimmän sukunimen joukossa:

- Kuopio 524 henkeä
- Joensuu 295 henkeä
- Varkaus 184 henkeä
- Kuusamo 156 henkeä

Kartta ei ole kaikenkattava. Siltä puuttuvat ne kunnat, joissa Heiskanen ei ole yleisimpien joukossa. Kartalla on yhteensä vain 2 214 hengen asuinpaikat. Uusimman tiedon mukaan Heiskasia on 6 860.

Sukunimi Heiskanen ulkomailla

(Tähän liittyy sivustolla kartta)

Vuonna 2015 Ruotsissa oli 325 ja Norjassa 13. Espanjassa oli vuonna 2014 yhteensä 30 henkeä, joiden sukunimi oli Heiskanen. Australiassa oli vuoden 2006 paikkeilla äänioikeutettuna 12 henkeä, joiden sukunimi oli Heiskanen.

Heiskasten asuinpaikat 1939-1958 ja heidän syntymäpaikkojaan 1884-1931

(Tähän liittyy sivustolla kartta sekä lisää tekstiä)

Heiskasten yritystoimintaa

(Tähän liittyy sivustolla kartta)

Sana Heiskanen, Heiskasen tai Heiskaset esiintyy osana yritysten nimiä ja/tai yritysten omistajilla. Yritysten kotipaikat on esitetty oheisilla kartoilla. Suurempi merkki tarkoittaa suurempaa yhtiömäärää.

Paikannimi Heiskanen

(Tähän liittyy sivustolla kartta sekä lisää tekstiä)

Karttapaikan (<http://kansalaisen.karttapaikka.fi/kartanhaku/paikannimihaku.html?query=hae&hakutapa=paikannimihaku&nimi=Heiskanen>) avulla saa Heiskanen-paikkojen sijainnista tarkempaa tietoa.

Tiesitkö, että...

Venäjäksi Хейсканен tarkoittaa nimeä Heiskanen. Jotkut nimet voidaan kirjoittaa venäjäksi useammallakin eri tavalla.

Ennen vanhaan, kun oikeinkirjoitus horjui, käytettiin sukunimistä mitä erilaisimpia kirjoitusmuotoja. Heiscain on esimerkki "vanhanaikaisesta" kirjoitusasusta. Heiskanen olisi voitu kirjoittaa vaikkapa näin. Todelliset vanhat kirjoitusasut selviävät kirkonkirjoista; tämä esimerkki on tietokoneella keksitty.

Alkusointuiset nimet ovat sellaisia, jotka alkavat mahdollisimman samalla tavoin. Alkusointuinen nimi on vaikkapa Heidi Heiskanen tai Heimo Heiskanen.

Samankaltaisia nimiä kuin Heiskanen

- Hauskanen, • Heikkanen, • Heiska
- Heiskala, • Heiskari, • Huiskonen
- Reiskanen

Hannu Heiskanen

Sukututkimusvastaava

Hallamäen Heiskaset, osa 2/2

Kaksiosainen jatkokertomus Timo Heiskasen lähisuvusta.

Lähteitä:

**Kolman kyläkirja, Jyväskylä 1999 – Irma Westersundin haastatteluun perustuva kirjoitus on Sirpa Leväisen käsialaa.
Timo ja Kaija Heiskasen muistelut**

Vilho Heiskanen – Joenpolven uuttera isäntä

Juho Heiskasen ja Henriikka Koikkalaisen toinen poika oli nimeltään Vilho Juho. Hän oli syntynyt vuonna 1903 ja oli siis talvisodan syntyessä jo 36-vuotias. Hän kuului toki jo ensi vaiheessa palvelukseen määrättyihin ikäluokkiin, mutta hän oli metsätoissa ollessaan loukannut oikean käsivartensa, joka jäykistyi – ehkäpä kunnollisen hoidon puutteessa – noin 30 asteen kulmaan. Tuon vamman takia hän ei joutunut sotaan. Vammasta huolimatta Vilho työskenteli Joroisten kunnalla vakituksena metsätyömiehenä. Työmaat olivat varsinkin myöhemmin niin lähellä kotia, että öiksi pääsi kotiin.

Työvälineinään Vilholla oli puupää-pokasaha ja kirves. Kun puu oli kaadettu, tehtiin halot metrin mittaisiksi ja halkaistiin kahtia. Pienet, alle kymmensenttiset, aisattiin eli vuolttiin kuori pois kahdelta sivulta kuivumisen helpottamiseksi. Halkopinoissa piti olla pääpuut ja niitä yhdistävä selkäpuu. Pääpuiden päät veistettiin noin kolmenkymmenen sentin matkalta kolmelta kantilta, selkäpuuhun tehtiin vastaavan kokoiset lovet ja selkäpuu painettiin pääpuihin ylhäältä päin. Pino pysyi puiden välissä. Siinä se myös mitattiin ja tekemies sai sen mukaan palkkansa. Kerrottiin, että Vilho oli vallan peto metsätoissa. Hänen päivän aikana valmiiksi saamansa mottimäärä vastasi hyvinkin terveen miehen tulosta, saattoipa se ylittääkin.

Vilho eleli ”peräkamarin poikana” kotitilallaan liki 40-vuotiaaksi. Sota-aikana oli naapuritaloon tullut piiaksi varkautelainen Jenny-niminen leskivaimo, jonka herttainen hymy ja lämmin olemus veivät vanhalta pojalta jalat alta. Jenny

Westersund oli syntynyt Maaningan Ruokoviran kanavalla vuonna 1902. Hänen ensimmäinen avioliittonsa Emil Lappalaisen kanssa oli päättynyt aviopuolison kuolemaan vuonna 1938. Myös kaksi avioliitossa syntynyttä poikaa oli menehtynyt – Erkki Eemel oli vajaan kahden vuoden ikäinen kuollessaan 5.1.1930 ja Viljo Varma Voitto kuoli aivokalvontulehdukseen kolmen viikon ikäisenä.

Nämä kaksi, jo keski-ikäen ehtinyttä ihmistä löysivät toisensa. Heidät vihittiin avioliittoon vuonna 1943. Sotaa käytiin edelleen. Kotirintamalla elettiin niukkuudessa ja lähes kaikkea säännösteltiin – sokerista kumisaappaisiin. Ensimmäisiksi joutuivat säännöstelyyn tuontituotteet, kuten kahvi. Kun oikeaa kahvia ei saatu, piti keksiä korvikkeita. Siihen käytettiin m.m. voikukan juuria ja tammenterhoja. Maaseudulla oli ehkä kuitenkin helpompaa, kun voitiin käyttää luonnon antimia. Kerättiin marjoja, metsästettiin ja kalastettiin. Tietenkin myös oman pellon tuotteet ja karjan anti auttoivat pärjäämisessä. Vilho ja Jenny asuivatkin alkuun Kurkelan naapurissa Tiitulla ja tämän jälkeen jonkin aikaa Leväisen Teodorin pellon laidassa olevassa mökissä Hallamäellä. Vuonna 1946 he ostivat Joroisten kunnalta hehtaarin määräalan 10000 markan kauppahinnalla.

Joenpolven rakentaminen

Ensimmäiseksi asunnokseen Vilho ja Jenny rakensivat myöhemmin saunana toimineen rakennuksen. Mittaa sillä oli 3 x 7 metriä, josta puolet oli eteisen osuutta, puolet asuinhuonetta. Käyttövesi otettiin alkuun tontin rajalla virtaavasta purosta, myöhemmin tehtiin pihamaalle kaivo. Liiteri oli tämän rakennuksen yhteydes-

sä. Saunaksi rakennettiin maasauna. Sitä varten oli joen rinteeseen kaivettu potero, sivu- ja takaseinät tehtiin pyöreästä puusta ja eteen tehtiin oviaukko. Maalattia peitettiin laudoilla. Kattoa varten ladottiin ensin pyöreät puut, tämän päälle tuohia ja sitten päällimmäiseksi turvemaata. Kiuas oli savukiuas. Vain räppänä katossa ja siitä nouseva savu kertoivat, että maan sisässä oli jotakin tekeillä. Löylyt olivat mahtavat ja jokeen pääsi kastautumaan vain muutaman askeleen ovelta hypäten.

Saunan taakse tehtiin maakellari. Se oli maahan kaivettu 1,5 metrin syvyinen monttu, johon pääsi kattoluukun kautta. Suuruudeltaan se oli 2 x 2 metriä. Kuoppaan laskeuduttiin tikapuita pitkin. Hiekkamaahan kaivettu kellari oli käytössä todella hyvä, vielä keväälläkin olivat perunat täysin kovia.

Pihapiiriin rakennettiin myös yhden lehmän navetta. Siinä oli maalattia, yksi ikkuna kooltaan 40 x 40 cm ja sontaluukku.

Varsinainen asuinrakennus valmistui vuonna 1952 tai 1953.

Kokoa tällä mökillä oli 3,5 x 4,7 metriä. Puut Ville sai omalta maaltaan: tähän asti kasvoi hänen kauransa puiden välissä, mutta kun puut tarvittiin rakentamiseen, vapautui viljallekin enemmän maata. Mökissä oli 10,5 m² kammari ja 6 m² tupa, sekä kylmä eteinen. Lämpöä saatiin tuvan hellaleivinuunista ja kammarin puu-uunista, jotka olivat tiilestä muurattuja ja valkoisiksi maalattuja. Lattia tehtiin lankuista, päälle laitettiin sanomalehtiä ja näiden päälle pahvi. Eteisessä oli ruokakomero. Kuten edellä todettiin, tehtiin tässä yhteydessä vanhasta asuinhuoneena käytetystä tilasta sauna ja sen eteiseen saatiin tilat vaatteiden yms. tavaroiden säilytykseen.

Sähköt taloon saatiin vuonna 1959. Tarvittava suuri rahasumma saatiin kokoon peltokaupalla. Kun oli luovuttu lehmän pidosta, ei peltoakaan enää tarvittu kuin omaa ruokatarveviljelystä varten.

Vaatimatonta kaikki oli, mutta koskaan en kuulut kummankaan valittavan elämisen vaikeutta. Luja luottamus Jumalan armoon oli apuna kaikissa elämän vaiheissa.

Arkielämää

Kuten edellä todettiin, työskenteli Vilho Joroisten kunnalla metsurina. Käsivammastaan huolimatta hän jaksoi uurastaa metsässä niin talven pakkasissa kuin kesän helteilläkin. Kunnalla oli Hallamäen ympäristössä suuret salot, joten työmaa löytyi useimmiten kävelyetäisyydeltä.

(Kävelyetäisyys-käsite oli kyllä tuolloin ihan muuta kuin nykyisin. Jennyn sisaren poika Timo Heiskanen muistelee, että hänen kotoaan Mulalta tuli saloja myöten Joenpolveen matkaa noin 15 km ja se kuljettiin usein kesäisin jalkapatikassa. Mulalta karkasi kerran muutama vasikka saloille ja kun hallamäkeläiset kertoivat

Viereinen kuva on otettu ehkä 1970-luvun lopulla – Vilho on siinä Jennyn ja tämän Elli-sisaren kanssa kotini Mulan keinussa

niiden hortoilevan siellä, lähdettiin kävellen ne hakemaan ne kotiin.)

Jenny kävi kylällä piikomassa ja peltotöissä kiireen aikaan, sekä tietenkin hoiti kotiaan ja lehmäänsä. Ruuaksi lehmä sai sekä piennar- että peltuheinää. Jenny hoiti eläintä todella hyvin: pesipä sen jalatkin viikottain. Koneita ei liikoja ollut – separaattori, pokasaha ja pellistä tehty

vesuri kuitenkin löytyivät.

Omaa metsää ei ollut. Töistä kotiin Vilho tuli aina polttopuunippu selässään, sen oli työnantaja suonut hänelle pieneksi palkan lisäksi. Hyvin niillä pikkuinen mökki pysyikin lämpöisenä. Hyvin ne lämmittivät myös keittiön uunin, jossa odotettavissa oleville kävijöille kypsyi muheva ohraryynirieska. Kyläreissut suuntautuivat kirkonkylälle ja eten-

räsaappaat.

Yöt maattiin olkipatjoilla, jotka myöhemmin vaihtuivat ns. lokkipatjoiksi. Lokkipatjan täyte oli lumpuista karstattua ja lokeroitua. Peitot tehtiin itse – täyte oli pumpulilevyä, päälle tikattiin ristiin kangas ja reunat kantattiin erivärisellä kankaalla. Myös villalumpuista tehtyjä vilttejä käytettiin.

Lapsia Villellä ja Jennyllä ei ollut. Ovi oli kuitenkin aina avoin kaikille kylän lapsille. Moni

kin Jennyn entiselle asuinpaikkakunnalle Varkauteen, jossa asui hänen kaksi sisartaan perheineen.

Kirkonkylällä käytiin polkupyörällä. Varkauteen Jenny meni junalla Kolman asemalta, jonne ensin kulki tuon 6 km matkan jalkaisin. Matkalle hän varustautui aina eväiden kanssa – pitkiä paloja ruisleipää, paljon voita ja kaupasta ostettua makkaraa välissä.

Jenny ei harrastanut käsitöitä, vaikka hänen äitinsä oli ollut taitava ompelija. Mekot teetettiin ompelijalla, muut vaatteet ostettiin kaupasta. Vilho teetätti vaatteet räätälillä, jolle oli säännöstelyvuosina ensin hankittava kankaat kupongeilla. Materiaalina oli etupäässä sarka. Villavaatteita ja esimerkiksi huopikkaita käytettiin. Olipa Vilholla oikein pukujakin. Työjalkineina Jennyllä oli navetassa lyhytvartiset kumisaappaat ja Vilholla nahkavartiset kumite-

Oheinen kuva on otettu kesällä 1962. Vilho Heiskanen seisoo siinä oman tuvan rappusilla ylimmäisenä ja hänen edessään ovat sisarukset Jenny (vasemmalla) ja Elli. Ja sitten on koko Heiskas-klaani. Vasemmalta veljeni Tuomo ja vaimonsa Maili, sitten veljeni Väinö sylissä noin puolivuotias Markku ja edessään vaimonsa Anna-Liisa. Rappusilla istuu isäni Otto Heiskanen (äiti Betty oli kuollut pari vuotta aiemmin), sitten olen minä ja kainalossani kyyhöttää vaimoni Kaija. Meidän takanamme ovat Väinön Eeva-Riitta ja Tuomon Kari sekä vielä ylemmällä rapulla Tuomon Päivi sekä Väinön Anna-Maija ja Pirkko. Kuvan on ottanut serkkuni Irma Westersund. Hän on ilmeisesti käsenyt meidän hymyillä niin, että hampaat näkyvät, koska jotkut meistä ovat todella aikamoisen irvistyksen naamalleen saaneet.

heistä muistaa koulumatkan, johon sisältyi poikkeaminen Joenpolven tuvan penkillä maitolasillisesta ja pullasta nauttimaan.

Myös sukulaislapset saivat nauttia Joenpolven vieraanvaraisuudesta – ja siitä pääsemmekin seuraavaan aiheeseen - - -

Sukulaisuussuhteita/Timo Heiskanen

Tämä aviopari ja heidän elämänsä muodostui hyvin läheiseksi meidän perheellemme. Sukuyhteyttä ei omaan sukuuni tiedetty olevan. Toki nyt tätä kirjoitettaessa voimme tehtyjen DNA-testien perusteella todeta molempien sukujuontojen johtavan 1500-luvun Rauhamäelle ja Pekka Heiskaseen. Mutta Vilhon vaimo Jenny oli tätini, siis äitini sisar ja oma kummitätini. Perheiden välillä pidettiin kiinteää yhteyttä. Ennen autoilukautta kuljettiin todella kävellen, joko koko matka läpi salojen tai junalla Kolman aseman kautta. Kun oltiin Kaijan kanssa kihloissa, hokuttelin hänet eräänä keväisenä päivänä junamatkalle. Lunta oli vielä melkoisesti eikä teitä tuohon aikaan aurattu. Kolmelta Joenpolveen oli hankien keskellä vain poljettu ura, jota pitkin taapersimme tuon kuuden kilometrin matkan edestakaisin. Itse olin maalla-asuvana moiseen tottunut, mutta kauppalan aurattuihin teihin tottunut kihlattuni taisi muutaman tuskaisen ajatuksen – ehkä sanankin heittää. Ainakin hän vielä liki kuudenkymmenen vuoden jälkeen hyvin muistaa tuon matkan. Lämmin vastanotto perillä, tuore ohrarieska ja tutustuminen kihlatun kummitätini – siinä matkan positiiviset puolet.

Muutama muisto liittyy tontin rajalla virtaavaan puroon. Sen vesi oli niin kirkasta, että pohja selvästi näkyi. Toki vettä ei kaikin ajoin kovin runsaasti siinä virrannut, mutta juuri ja juuri siinä pieni ihminen mahtui polskuttelemaan. Vesi oli-kin yleensä niin matalalla, että jokea pitkin pysyi kävelemään ja etsimään parhaita uintipaikkoja.

Ylävirtaan mentäessä löytyi jopa pieni koskenpoikanen, jossa ryöppyävän veden alla oli mukava istuskella ja antaa veden huljutella olkapäitä, käsivarsia ja jalkoja. Kalaakin saatiin ja kerran yksi rapu oli tarttunut pyydykseen. Se keitettiin juhlallisesti taiteen sääntöjen mukaan ja syödä ratusteltiin porukalla – siis yksi rapu! Kun autoilukausi alkoi joskus 1950-1960 –lukujen vaihteessa, oli yhteydenpito entistä helpompaa ja useammin toistuvaa. Matkustettiin joukolla Hallamäkeen tai haettiin Viljo ja Jenny Varkauteen.

Viimeisinä elinvuosinaan Vilho ja Jenny asuivat Joroisissa vanhainkodissa. Jenny sairastui vanhuusiän sokeritautiin ja tauti vaivasi häntä joskus pahastikin. Vilho kuoli vuonna 1981 sydäninfarktiin. Kohta tämän jälkeen tuli Jennyn jalkaan kuolio ja jalka jouduttiin amputoimaan polven alapuolelta. Puoli vuotta miehensä kuoleman jälkeen menehtyi Jenny veritulppaan.

*Kuvan lähde:
<https://pixabay.com>*

10.10.

Tätä kirjoittaessani on 10.10., Aleksis Kiven ja Suomalaisen kirjallisuuden päivä. Aina välillä on keskusteltu, mikä on kirjallisuuden tulevaisuus. Lukeeko nuoriso enää kirjoja? Mitä tapahtuu fyysisille kirjoille? Syrjäyttääkö digitaalisuus fyysiset kirjat ja lyhyet nettikirjoitukset kirjallisuuden? Katoavatko paperilehdet nettilehtien tieltä?

Ainakin minulle on oikea kirja ja paperinen lehti vielä parhaimpia käyttöliittymiä. Luen kyllä nettilehtiä ja digitaalisia kirjoja, mutta mieluummin ”oikeita”. Toisaalta, kun katselee sisustuslehtiä, niin nykykodeissa näyttää harvoin olevan enää kirjahyllyjä, tai niistä ei näytetä kuvia.

Kiinnostus kirjoihin on laskenut, vai onko? Nykyisin julkaistaan yhä enemmän kirjoja. On erilaisia kirjatapahtumia, Helsingin kirjameskut, Turun kirjameskut, Jyväskylän kirjameskut, Vammalan vanhan kirjan päivät, Sysmän kirjakyläpäivät jne. Nämä keräävät vuosi vuodelta yhä enemmän kävijöitä varmaan muutenkin kuin presidentin rouvan vuoksi.

Ikäväkseni en ole ehtinyt lukea viime aikoina Heiskas-kirjoja (ne eläkeläisten kiireet, yksi asia hoituu viikossa). Esittelen seuraavassa kuitenkin joitakin netistä löytyneitä kirjoja, joissa tekijöinä on Heiskasia. Koettakaa lukea ahkerammin kuin minä. Valitsemani kirjat eivät ole välttämättä kovin uusia. Niitä ei ehkä saa kirja-kaupoista, mutta kirjastoista pitäisi löytyä.

Marjo Heiskanen

Kuva: Lauri Malmivaara

Marjo kertoi sukkouksessamme 2013 Siilinjärvellä kirjastaan: ”Kolleen kenttäpapiin tarina”. Hänen esikoisteoksensa

Idiootin valinta” oli Helsingin Sanomien kirjallisuuspalkintoehdokas 2009. Kirja kertoo nelikymppisen Maisan ja hänen teini-ikäisen Nisse-poikansa elämästä. Maisa haluaa solubiologina luoda uutta, mutta mennyt säilyy omassa elämässä. 14-vuotias Nisse kirjoittaa varhaiskypsää blogia, jossa il-

menevät äiti-inho, romanttiset haaveet ja murhaavan terävät havainnot. Romaani kuvaa löytämisen iloa, menettämisen surua ja ahdistavia salaisuuksia. Marjon kirja ”Äänes” on runo-kirja. Marjo kertoo, että kirjoittaessaan hän ei mieti, mitä lajia hän kirjoittaa. Laji valikoituu vasta kirjoittamistapahtumassa. Runo ja romaani syntyvät eri tietä. Lukijalle ne ovat etäämpänä toisistaan. Lukemalla molemmat kirjat voi verrata tekijän tulosta lyriikassa ja proosassa. Marjo Heiskanen pieniä runoja on julkaistu ainakin Keskisuomalaisessa silloin tällöin. Ne tuntuvat olevan terveisiä sukulaiselta.

Kari Heiskanen

Kuva: Tapio Vanhatalo

Näyttelijä ja ohjaaja Kari Heiskanen on ikäpolvensa monipuolisimpia ja lahjakkaimpia teatterintekijöitä. Hän on myös kirjoittanut näytelmiä, esimerkkinä ryhmäteatterille 2004 kirjoitettu ”Pyhäin miesten päivä”. Näytelmä kertoo isistä ja pojista, sukupolvien erilaisista valinnois-

ta. Se kuvaa myös yhteiskuntaamme globalisaation ja terrorismin aikakautena.

Reija Heiskanen

Puutarhasuunnittelija Kotkasta on tehnyt opaskirjan puutarhan suunnittelijalle ja perustajalle: ”Toteuta haaveittesi piha”. Syksy on juuri oikea aika ryhtyä tekemään puutarhaunelmista totta ja ottaa käteen kunnon opaskirja. Ota haltuun perustekijät: tontin arviointi, maaston muotoilu, maaperä- ja ilmastotekijät, kasvupaikan valoisuus, kasvien valinta sekä pihan rakenteet ja valaistus, lupa-asioita ja materiaalivalintoja unohtamatta. Kirjassa on esitetty esimerkkipihoja niin rivi- kuin omakotitaloihinkin. Pihat voivat olla rinne- tai tasamaapihoja. Teos on jokaisen puutarhanharrastajan aarre - käytännöllinen käsikirja, mutta myös nojatuolimatka haaveiden puutarhaan.

Matkoille Heiskasten ohjein

Matkakirjat vanhe-
nevat nopeasti,
etenkin hotellien ja
ravintoloiden osalta.
Toisaalta näkymät
ja kansojen historia
säilyy ennallaan.
Minä ainakin olen
ostanut antikvariaa-
teista matkakirjoja,
joihin olen ollut
tyytyväinen ja ho-
tellit ja ruokapaikatkin ovat löytyneet.

Teppo Heiskanen

Teppo Heiskanen on palannut Israeliin, josta hän kokosi Suomalaisen Matkaoppaan esikuvan jo 1980-luvun lopulla. Israelin kulttuurihistoriallinen anti on kiistaton, ja Heiskanen onnistuu vaikeassa tehtävässä. Hän taustoittaa kaikki käyntikohteet juutalaisten ja kristillisen perinteen pohjalta. Näin on syntynyt käsikirja, jonka avulla voi nähdä kaikki käyntikohteet ja ymmärtää niiden taustat. Heiskanen on suorittanut yliopistossa teologian opinnot ja hallitsee heprean kielen. Hän on myös kirjoittanut kirjat Egypti, Portugali sekä Turkki (loppuunmyyty) ja Liettua.

Matkaopas Liettuaan. Liettuan hintataso on euroalueen matalin mutta sen kulttuuritarjonta on Baltian- maiden rikkain. Tämä opas kattaa kaikki mahdolliset kokemukset Kylmän sodan museosta Ristikukkulalle, neuvostopatsaiden puistosta meripihkarannikolle.

Sakari Heiskanen

Kaliforniassa ovat Hollywood ja Disneyland.

Kalifornia on kuumen auringon kypsytämät viinit ja Tyynenmeren tyrskyt. Tämä kirja auttaa löytämään kaiken tämän ja paljon muuta: Kaliforniasta löytyy amerikkalainen unelma ai-
doimmillaan ja lopulta koko maailma. Hyvät kartat, asiantunteva opastus ja selkeä ulkoasu johdattavat matkailijan perille saakka. Kirjassa ovat mukana myös Las Vegas ja ja Grand Canyon. Kirjan hinta on antikvariaateissa noin 7 €.

Paavo Heiskanen

Lopuksi ei lukukirjoja vaan laskukirjoja. Paavo Heiskanen on ollut tekijänä monessa matematiikan oppikirjassa (yleensä tekijöitä on useita). Nämä kirjat ovat varmaan kuluneet, jos ei meidän, niin lasten tai lastenlasten käsissä tai ainakin koululaukuissa. Yksi Heiskanen, joka on siirtänyt tärkeää osaamistaan nuoremmille sukupolville. Oheen poimittu kirjastosta löytyneitä viimeaikaisia oppikirjoja. Matematiikkaa tarvitaan joka alalla.

Ammattimatikka : käsikirja

Ammattimatikka : ravitseminen

Ammattimatikka : kauppa

Ammattimatikka : terveys

Ammattimatikka : tekniikka

Yhteinen tekijä : Lukion matematiikka. 1, Luvut ja lukujonot

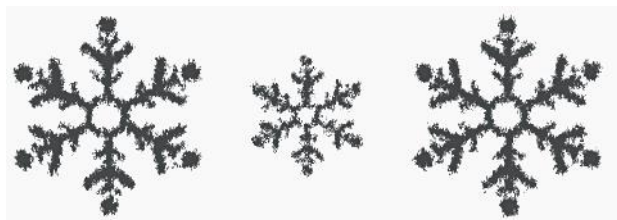
Yhteinen tekijä : pitkä matematiikka. 2, Polynomifunktiot ja –yhtälöt

Yhteinen tekijä : pitkä matematiikka. 3, (LOPS 2016) : geometria

Yhteinen tekijä: pitkä matematiikka. 4, (LOPS 2016) : vektorit

Voitto Heiskanen

(kirjahullu, erikoisala kaikenlaiset kirjat)

Kuvien lähde:
<https://pixabay.com>

Olavi isännöi Heiskalan tilaa lähes 50 vuoden ajan

Heiskaset ovat asuttaneet Heiskalan tilaa Rantasalmen Porosalmella yli 350 vuoden ajan, aina vuodesta 1658 alkaen, jolloin Tahvo Tahvonpoika Heiskanen osti sieltä ison maa-alueen ja asettui perheineen tälle kiviselle ja kallioiselle niemekkeelle, jossa elanto löytyi mm. karjanhoidosta ja kalastuksesta.

Vuosisatojen kuluessa alue on pirstoutunut perinnönjakojen seurauksena, mutta päätä, Heiskala on edelleen olemassa. Sen yhdeksäs isäntä alenevassa polvessa lähes 50 vuoden ajan (1966-2015) oli setäni Alpo Olavi Heiskanen, joka syntyi keskikesän kauneimpaan aikaan, 7.7.1927 Edvard Johannes, "Jussi" ja Suoma (o.s. Mäntylä) Heiskasen perheeseen.

Yhteensä lapsia syntyi seitsemän; Kaija (1921), Aimo (1923), Helli (1924), Olavi (1927), Kyösti (1930), Lea (1934) ja Teuvo (1936). Heistä elossa ovat Olavin lisäksi vielä veljekset Kyösti ja Teuvo.

Mukavia muistoja

Elämä maatalossa tarjosi työn lisäksi monenlaista muutakin mieluista tekemistä kasvavalle sisarusarjalle, jonka parhaat kesämuistot liittyivät järvessä pulikoimiseen. Laivalaiturilta tehtiin rohkeita hyppyjä veteen ja mukana olivat usein lähettyvillä mökillään kesää viettäneet Liukon perheen lapset Savonlinnasta.

-Kerran Aimolla otsa aukeni, kun teki voltin veteen hypätessä, Olavi muistelee veljeään, jonka kanssa hänellä oli myöhemminkin paljon yhteistä mm. rakkaus metsänhoitoon.

-Aimo oli samanlainen kuin itsekkin, kuin peiliin olisi katsonut, Olavi myhäilee. Sodan jälkeen oli tiukat ajat ja silloin pojat keräsivät omenia ja karviaisia myyntiin Varkauden torille.

-Se oli kyllä hyvin pientä kauppaa, myöntää Olavi, joka nykyään asustelee kirkonkylällä omassa asunnossa. Kuulo on heikentynyt, samoin liikkuminen, mutta muisti on edelleen veitsenterävä.

Välillä Olavi ilahduttaa vieraitaan elävästi kerrotuilla tarinoilla, joita pitkän elämän aikana on kertynyt ehtymätön määrä, mutta tässä jutussa annamme pääpuheenvuoron hänen jälkeläisilleen; Juhalle, Arille, Pasille ja Tiinalle, jotka

muistelevat perhe-elämäänsä ja isänsä toimia Heiskalan isäntänä.

Maailmaa katsomaan

Nuoruusvuosina veri veti maailmaa katsomaan ja Olavi lähti renkipojan hommiin mm. Sippolan taloon Inkeröisiin ja Ässälin taloon Hämeenlinnan lähettyville.

Lapiohommiin hän sai tiukkaa tuntumaa apumiehenä eräässä kuljetusliikkeessä Tuusulassa, jossa sora lastattiin kuorma-autoihin ja myös purettiin käsivoimin lapiolla! Vesillä olostaan hän sai nauttia puolestaan kuljettaessaan matkustajia P1 ja P2 -moottoripikaveneissä Savonlinna-Varkaus -välillä.

Sitten hän palasi kotitalolle, jossa työvoimaa tarvittiin niin pelto- kuin metsätöihinkin, mutta myös isän avuksi tientekoon, Porosalmelle kun ei vielä ollut muuta tietä kuin talvitie jäätä myöten Mustanlahteen. Johannes Heiskasen - joka velvoitti mukaan myös poikansa - itsepäisen työn tuloksena saatiin lopulta noin neljän kilometrin pituinen kylätie ajokuntoon varsin mäkiseen maastoon Porosalmen perukoilta Rantasalmi-Varkaus -tielle 50-luvun keskivaiheilla. Työvälineinä olivat vain rautakanki, lappio ja hevonen, jolla matkat silloin yleisemmin taittuivat. Ensimmäisen auton hankki kalastaja Eino Heiskanen, Jussin veli, joka etukäteen oli tuumannut hankkeesta, että hän ei ainakaan tietä tarvitse!

Vaimo marjametsästä

Sukulaiset alkoivat olla jo huolissaan jääkö Olavi vanhaksipojaksi, mutta ei sentään, kevät-talvella 1961 hän alkoi hiihdellä riiuureissuillaan järven yli Asikkalaan kunnalliskodille, jonne Elma Repo oli tullut keittäjäksi. He olivat tavanneet edellisenä kesänä, kun Elma oli tullut marjaan Marttojen kanssa Porosalmelle Olavin toimiessa oppaana.

-Marjapaikka ei tainnut olla kummoinen mutta opas oli kiinnostanut naisia. Oli supateltu, että kuka Olavin nappaa, Elma oli kertonut tästä kohtaamisesta Susannalle, Arin puolisolle. No, Elma oli jäänyt nuoren miehen mieleen ja melko pian Olavi kävi jo pyytämässä Elman

kättä hänen isältään, Matti Revolta. Häitä juhlittiin suven suloisimpaan aikaan, juhannuksena 1961 Porosalmella. Elman vanhemmat antoivat myötäjäisiksi lehmän Jussille ja Suomalle.

-Hyvä lypsylehmä siitä tulikin, Olavi muistelee. Lapsia perheeseen syntyi neljä: Juha (1962), Ari (1964), Pasi (1966) ja Tiina (1969). Lastenlapsia on kertynyt kaikkiaan kahdeksan.

Elman ja Olavin häitä juhlittiin juhannuksena 1961 Porosalmella.

Isännäksi

Tila siirtyi Olavin ja Elman hallintaan 1966. -Kyllähän se vastuuta lisäsi kovasti, Olavi myöntää.

Tilan tuotto ei riittänyt elättämään kasvavaa perhettä ja niinpä lisätienestiä täytyi lähteä etsimään muualta, mm Savonlinnasta Suomi-talon talonmiehenä. Vakituinen työpaikka löytyi Olaville Elman veljen, Mikko Revon rakennusfirmasta, kuljetuspuolelta. Kun Kajaanin keskussairaala rakennettiin 60-luvun lopulla, perhe muutti sinne pariaksi vuodeksi. Olavi työskenteli pääasiassa traktorihommissa ja Elma piti työmaaruokalaa 70 rakennusmiehelle, samoin myöhemmin Savonlinnan keskussairaalan työmaalla, sittemmin sairaalassa keittäjänä.

-Elma oli kova tekemään työtä, Olavi kiittää puolisoaan, joka menehtyi vaikeaan sairauteen kesällä 2014.

Hevonen vaihtui traktoriin 60-luvulla. Tässä kyytiin on päässyt koko lapsikatrias: Ari, Pasi, Juha ja alarivissä Tiina.

Savonlinnaan

Asuinpaikat vaihtelivat – välillä oltiin Porosalmellakin - siihen asti, kunnes vanhemmat ostivat Kaukaantieltä, Savonlinnasta osakkeen vuonna 1970 ja asettuivat sinne pysyvästi. Arin mieleen on jäänyt jouluaatto, jolloin hän pyysi päästä mukaan isän lähtiessä auraushommiin.

-Pakkanen oli kova ja käsiäni paleli. Isäni otti ne omien rukkastensa sisään ja lämmitteli käsiäni.

Tiina tunnustaa, että pienenä häntä huolestutti kovin, kun isä joutui heräämään joskus kolmeltäkin aamuyöllä auraushommiin, että ennättäisi seitsemäksi päätoimeensa rakennuksille.

-Rukoilin pienen tytön vakavuudella, että ei saataisi lunta, jotta isän ei tarvitsisi herätä niin aikaisin.

-Isän kanssa luettiin yleensä iltarukous yhdessä. Isälle oli hyvä näyttää huonot koenumerot, koska hän ei niistä motkottanut, kuten äiti, vaan sanoi, että seuraavalla kerralla paremmin. Isältä sain myös karkkirahaa, mitä äiti ei moiseen turhuuteen olisi antanut, Tiina hymyilee muistoileen.

Porosalmen kesät

Sukutilan perinnön vaaliminen oli Olaville sydämen asia, josta hän ei koskaan tinkinyt siihen liittyvästä suuresta työmäärästä huolimatta ja siellä vietettiin ainakin kaikki kesät. Vaikka varsinaista maataloutta ei enää ollut, työtä riitti ympäristössä, rakennusten kunnostamisessa ja metsässä.

- Usein hän niitti joutomaita valoisina kesäiltoina myöhään yöhön saakka, etteivät ne päässeet

metsittymään, Tiina kertoilee.

-"Se on jatkuvaa taistelua minun ja luonnon välillä. Ja aina minä voitan!" Pasi muistelee isänsä lausah-taneen. Tähän lausahdukseen yhtyy myös Ollin Teuvo-veli.

-Olavi hoiti rakennukset, pihan, pellot ja metsät todella hyvin. Elma oli joskus todennut, että kun Olli kun oli harmissaan tai stres-saantunut, hän ei puhunut mitään, pani vain saappaat jalkaan, hatun päähänsä, vesurin olalleen ja purki harminsa metsän vesomiseen.

-Isä on aina ollut loppujen lopuksi melko vaitelias mies. Hän on pitänyt paljon sisällään ja purkanut painei-taan työn tekemisen ja huumorin viljelyn kaut-ta, Pasi arvioi.

Pihapuuna kasvanut kuusi kaadettiin Olavin toimesta talvella 1983. Kuvassa mukana Tiina (nykyään Reijonen), tilan nykyinen eli 10. "isäntä", Pasi kuvaajana.

Olavi kotitilansa Heiskalan pelloilla, taustalla tilan yli 100 vuotta vanha päärakennus

Lähiruokaa

Elma hoiteli talon kukkapenkkejä ja isoa kasvi-maata, josta riitti talven ylikin syödä mm. peru-naa ja porkkanaa. Kasvihuoneesta käytiin tomaatit ruokapöytään ja runsaan sadon tarjosi-vat myös mansikka- ja kurpitsapenkit, viinimar-ja- ja karviaispensaat sekä omenapuut.

-En ollut ennen omilleni muuttamista koskaan juonut "kaupan mehua", koska niitä oli omasta takaa koko talveksi. Erikoisen hyvää oli varsin-kin isän mielestä kurpitsapuolukkahillo. Äiti oli myös ahkera marjastaja ja taikoi niistä sitten herkkuja kahvipöytään, Tiina antaa kiitosta. Perinteisesti suku tiesi tulla Olavin syntymäpäi-väjuhliin 7.7. ja lähes takuuvarmaa oli päästä silloin nauttimaan Elman tekemää, kesän en-simmäistä mansikkakakkua.

Vieraita riitti kesän mittaan lukuisasti muulloin-kin ja Elman ruuanlaittotaidoilla oli kysyntää.

-Kun isä tuli töistä, ruoka oli aina valmiina ja hänen tarvitsi vain istua pöytään. Usein hän tuli sisään isot kumisaappaat jalassaan ja niistä ir-toili multaa ja savea äidin harmiksi lattialle, Tiina paljastaa.

Työntekoa oppimassa

Myös lasten panosta tarvittiin tilalla mm. kasvi-maan kitkemisessä ja marjankeruussa. Elma-äi-din ollessa vielä työelämässä ja lapset keskenään Heiskalassa, he saivat ruuanlaitto-vuorot päiväksi.

-Niitä noudatettiin tarkkaan. Erityisesti jäi mie-leeni, kun Pasi teki kaurapuuroa ja suolaa piti ohjeen mukaan panna 1 tl, hän laittoi sitä desin verran! Kaikenlaisia kömmähdyksiä sattui meille ruokaa tehdessä ja näistä edelleen kuit-tailemme toisillemme, Tiina naurahtaa.

-Ja äiti jätti yleensä jääkaappiin meille valmiik-si leikatut ruisleivät, joiden päällä oli juustoa ja tomaattisiivuja, Pasi muistelee hyvällä.

Leipomuksia

Lauantai oli Heiskalassa lähes aina leipomis-päivä. Ison leivinuunin arina veti kerralla jopa 10-12 ruisleipää, mutta ihan niin isoja määriä ei Elman emännyyden aikaan enää tarvittu.

-Uuni oli jo lämpenemässä ja puurot keitetty karjalanpiirakoihin, kun minä vasta heräilin. Kohta valmiina oli röykkiöittäin pullia ja piira-koita. Lopuksi äiti pani uuniin hautumaan kar-

jalanpaistin ja se syötiin sitten illalla piirakoitten kera. Pullia säilytettiin mustassa emalivuoassa kahverissa. Sieltä sitten kävimme niitä nappailmassa omia aikojamme, kertoo Tiina, itsekin jo kolmen lapsen äiti ja antaa tunnustusta vanhempiensa ahkeruudelle.

-Vaikka molemmat tekivät kovasti töitä, he olivat myös aina läsnä meille ja lähellä, omassa metsässä tai puutarhassa. Elämä pyöri kodin ympärillä. Siksi kai meillä kaikilla lapsilla on ollut aina hyvät välit vanhempiimme.

Taiteellisia lahjoja

Olavi oli nuoruudessaan innostunut piirtämisestä ja talletti näitä kuvia ja maalauksia päiväkirjaansa.

-Löysin joskus lapsena nämä piirrookset, joista näkee miten lahjakas hän oli tälläkin saralla. Isä on ollut myös ahkera lukutoukka ja tietää paljon maailman asioista. Jos hän olisi saanut tukea ja päässyt kouluttautumaan, hänestä olisi voinut tulla vaikka mikä. Se, että lahjakkuus ei päässyt kanavoitumaan täyden kapasiteetin mukaisiin uomiinsa, väritti kyllä hänen loppuelämänsä, esikoispoika Juha harmittelee.

Sodan jälkeisessä Suomessa maaseudulla arvostettiin vain kovaa ruumiillista työtä maatilan ja metsänhoidossa ja sille saralle Olavikin joutui taipumaan.

-Isää muistetaan aina kovana työntekijänä, mutta hän teki sitä perheen elättämiseksi. Hän arvosti perhettään ja puursi sen eteen. Työn ohella isä "rentoutui" vetäytymällä kesäisin luonnon helmaaniin puuhiinsa metsässä ja pellolla, talvisin isä luki paljon, Juha kertoo ille isästään, joka oli hyvin tarkka lukemisen suhteen.

-*"Älä lue sitä roskaa"*, hän sanoi, jos joskus luin dekkareita. Muiden kirjojen puutteessa hän luki mm. koko tietokirjasarjan alusta loppuun. Se tietämys tuli esiin mitä yllättävimmissä tilanteissa, Pasi toteaa.

Valokuvaus kiinnosti

Myös Tiinasta isän todellinen lahjakkuus ja kiinnostus tietokirjoihin olisi saanut paremman täyttymyksen yliopistomaailmassa tai vapaana taiteilijasieluna mieluummin kuin maanviljelijänä ja traktorinkuljettajana rakennuksilla.

Yksi "Opon" kiinnostuksen kohde oli valokuvaus ja näitä perheestä ja suvusta otettuja kuvia on säilynyt paljon Porosalmella.

-Isä onnistui aina erikoisen hyvin valokuvissa. Suora ryhti ja terävä katse tekivät hänestä aina ikäistään nuoremman näköisen, Tiina arvioi.

-Isällä ei ollut juuri mitään terveysongelmia. Jotain selkävaivoja oli luultavasti raskaista metsätöistä johtuen, mutta en muista, että hänellä olisi koskaan ollut edes flunssaa, Juha lisää.

Aika peto?

Kun Ari rakensi perheelleen hirsitalon Porosalmelle, Heiskalan tilan entisille maille, isästä oli merkittävä apu, sillä tämä oli mukana kaatamassa ja kuljettamassa puita.

-Isä osasi kaataa puun tarkasti haluamaansa suuntaan. "Enkö ole aika peto?", hän veisteli minulle.

-Vielä muutama vuosi sitten isäni pyysi, että töihin lähtiessäni pysähtyisin tien varressa. Siellä hän odotti moottorisahan kanssa, että panisin sen käyntiin. Näin hän saattoi työskennellä metsässä niin kauan kuin bensaa riitti, sillä

Sisaruksia Olavin 80v-päivillä v. 2007; Lea, Kyösti, Teuvo ja Olavi, keskellä Aimo.

Perhekuva, osa perhettä kesällä 2012: takarivissä Juha, Ari, Olavi, Susanna, Janne, Olga ja Pasi, alarivissä Sari, Elma, Emma, Tiina, Aapeli ja Daniel.

enää hän ei itse jaksanut vetää sahaa käyntiin, Ari kuvaa isänsä sisukkuutta.

- Hän oli voimakas ja järeä ja teki töitä viimeiseen asti, kumisaappaat jalassa ja työasu päällä. Määrätietoisuutta kuvaa hyvin se, että vaikka jalat eivät enää kantaneet hyvin, hän konttasi nelinkontin pihamaalla tasoittamassa kiviä moskalla, Pasi komppaa.

Isästä on hänelle jäänyt erityisen vahvasti mieleen määrätietoinen, vakaa askellus tämän lähtiessä puuhiinsa.

-Vanhoilla päivilläänkin, kun jalka ei enää nousut kovin korkealle, askellus pysyi edelleen suorana ja vakaana.

Juuret syvällä

Kristilliset elämänarvot ovat olleet Olavilla elämän perusta, samoin tuo edellä kuvattu ahkeruus. Hän arvosti myös itsenäisyyttä ja vapautta maatilän töissään.

-Porosalmi ja suku on isälle ollut aina kaikki kaikessa. Hänen juurensa ovat niin syvällä sen maaperässä, että sitä ei ymmärrä kun joku toinen samanlainen ”hurja”.

Sieltä ei koskaan oltu pois kovinkaan pitkiä aikoja ja jos terveys sallisi, asuisi hän vieläkin siellä, arvioi Tiina, joka lukioaikanaan lähti usein isänsä matkaan Porosalmelle talvisinkin, jouluihin ja hiihtolomillaan.

– Tehtiin molemmat omia juttuja. Minä kävin hiihtelemässä ja laitoin tietysti isälle ruokaa.

-Elämä Porosalmella oli aina työntäyteistä, mutta ei sitä edes osannut kaivata ulkomaan lomiam tai muita matkoja. Meillä oli aina rakastava ja lämmin koti, jossa saimme paljon äidin tekemiä herkkuruokia ja leivonnaisia ja isän turvallista ohjausta, kiittää Tiina, jonka haltuun tila siirtyi viime vuonna.

Liisa Kosonen

Merkkipäiviä

60 vuotta

Kyösti Kakkonen

Espoo 7.12.2016

Kiihtelysvaaran 2. haara

65 vuotta

Heikki Viljo Pöyhönen

Espoo 11.12.2016

Harjurannan 1 haara

Kuvan lähde: Aalto Start-Up Center

Matka Porosalmelle

Syyskuun lopulla me neljä eläkeläistä teimme jo perinteiseksi muodostuneen tervehdyskäynnin Porosalmelle tunnetuille Heiskasten suvun asuinsijoille. Mukana olivat seuramme entinen puheenjohtaja Markku Heiskanen Espoosta, hallituksen jäsenet Orvokki ja Bo Weckström Klaukkalasta, (Bo toimittaa nykyisin lehteämme), ja lehteämme aiemmin toimittanut Leena Heiskanen Helsingistä. Totesimme jälleen, että eläkeläisten elämä se vasta kiireistä onkin, kun yhteistä ajankohtaa ei millään meinannut löytyä, no loppukesästä aika löytyi. Meidän juuret juontavat Joroisiin ja Porosalmelle, Orvokin ja Leenan Joroisiin, Markun Porosalmelle, siksi kai mieleen hiipii sellainen selittämätön tuttuuden tunne, kun näillä seuduilla liikumme. Joroisissa asuvat Ulla ja Paavo Heiskanen tarjosivat meille kahvit, herkkujen kera. Paavo on aiempi-
na vuosina viihdyttänyt musikkillaan ja laulullaan seuramme tilaisuuksia.

Vas. Paavo, Markku, Orvokki, Bo ja Ulla.

Kuva: Leena Heiskanen

Kävimme myös Joroisten hautausmaalla hiljentyen ja kunnioittaen esi-isiemme viimeisiä leposijoja. Porosalmella vietimme iltaa rentoutuen,

saunomalla ja illastamalla Järvisydämen hotellissa. Seuranamme oli synnyinsijoillaan asuva ja Porosalmen menneisyyttä ja nykypäivää hyvin tunteva Jari Heiskanen. Jarin poika Markus edustaa uutta sukupolvea ja toimii useissa johdotehtävissä. Porosalmelle valmistuu mm. kulu-
van vuoden lopulla kallioon hakattu kylpylähotelli ja asfalttitiekin on tulossa. Matkamme tavoitteena oli tavata Porosalmen tämän ajan vanhinta, ensi vuonna 90 vuotta täyttävää Olavi Heiskasta, Heiskalasta. Tapasimme Olavin Rantasalmen Terveyskeskuksessa, jossa hän odotti jo seuraavana päivänä luvattua kotiin pääsyä. Oli hienoa tavata Olavi entisenlaisena iloisena, silmät kirkkaasti loistavana ihmisenä. Ihmisenä isolla I:illä.

Jari ja Tiina Heiskalassa

Olavin tytär Tiina Reijonen tarjosi meille maittavat kahvit Heiskalassa, jossa niin usein sukuseuralaiset ovat vierailleet edesmenneen Elman ja Olavin isännöidessä taloa. Matkalla mukana olleet toivottavat hyvää loppuvuotta kaikille Heiskasille.

Leena Heiskanen

HEISKASTEN SUKUSEURA

Heiskasten sukuseura ry:n hallitus vuosiksi 2015-17

PUHEENJOHTAJA

Hannu Heiskanen

Kokkomäenkuja 11

48410 Kotka

0500 - 267 422

hannu.h.heiskanen@kesko.fi

Sukututkimusvastaava

VARAPUHEENJOHTAJA

Perttu Kähäri

Rajametsäntie 9 B

00620 Helsinki

040 - 774 8794

perttu.kahari@aalto.fi

SIHTEERI

Jorma Heikkilä

Rantatie 10 A 9

16300 Orimattila

03 - 778 6657, 040 - 763 5481

jorma.heikkila@pp.inet.fi

Orvokki Weckström

Ylitolantie 23

01800 Klaukkala

09 - 8796 119, 050 - 300 1602

orvokki.weckstrom@suomi24.fi

Perinnetietovastaava

Bo Weckström

Ylitolantie 23

01800 Klaukkala

09 - 8796 119, 0400 - 953 563

bkw@suomi24.fi

Myynti- ja tuotevastaava

Päätoimittaja 1.1.2016 alkaen

Voitto Heiskanen

Pajutie 8 H 1

02770 Espoo

040 - 594 1486

voitto.heiskanen@elisanet.fi

Jäsenasiat:

heiskaset.sukuseura@gmail.com

Jäsenrekisterinhoitaja,

Kirjasto- ja arkistovastaava,

Kotisivuvastaava

Paula Erama-Kuosmanen

Kajamontie 47

21290 Rusko

040 - 415 7018

Aino Laakso

Jaskanpolku 4

04600 Mäntsälä

040 - 151 6969

ainolaakso@outlook.com

Yhteisövastaava

Kauko Hotti

Putkolantie 62

77520 Haapakoski

0500 - 454 230

kauko.hotti@abs-hallintopalvelut.fi

Taloudenhoitaja

heiskaset

SEURAAVA LEHTI ILMESTYY
huhtikuussa 2017. Lehteen tarkoitettu aineisto
pyydetään lähettämään 15.3.2017 mennessä
päätoimittajalle: Bo Weckström
Ylitolantie 23, 01800 Klaukkala
0400 - 953 563, bkw@suomi24.fi

**Kaikki sukuseuraan ja Heiskasiin liittyvä
aineisto teksteineen ja kuvineen on terve-
tullutta.**

Lisäksi Sukuseuran arkistoon voidaan tallen-
taa Heiskasten suvun aineistoa: asiakirjoja,
kirjeitä, valokuvia jne.

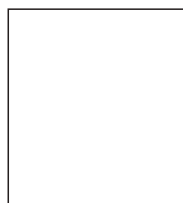
Jäsenrekisterin hoitajan terveiset

Olen saanut kiitettävästi vastauksia muuttuneista osoitetiedoista ja sähköpostiosoitteista. Kiitos
siitä. Muistakaahan minua vastakin tietojenne muuttuessa.

Voitto Heiskanen
040 - 594 1486
heiskaset.sukuseura@gmail.com

Heiskasten sukuseuran pankkiyhteys
Danske Bank FI13 8000 1100 7754 45

Seuran kotisivut
<http://heiskasten.sukuseura.fi>

HEISKASTEN SUKUSEURA RY

Jäsenrekisterinhoitaja

Voitto Heiskanen

Pajutie 8 H 1

02770 ESPOO

Nyt on mainio tilaisuus hankkia pukinkonttiin Heiskaset-sukukoruja!

Heiskasille räätälöidyn korusarjan on suunnitellut muotoilija Sanna Nuutinen. Tuotteet ovat 925-hopeaa ja ne valmistetaan käsityönä Helsingin Hernesaaressa.

Kaulakoru hopeaketjulla 89,-
Iso kaulakoru hopeaketjulla 139,-
Korvakorut 89,-
Pinssi 57,-
Solmioneula 95,-

Hinnat sisältävät korurasian ja alv:n 24%.

Jokaisesta tilauksesta lahjoitetaan osuus sukuseuran toimintaan. Toimitusaika postitse noin 1 viikko. Postikulut 5 euroa / lähetys.

JOULUN TILAUSAJAT:

postitse toimitettavat, viimeinen tilauspäivä 11.12.

Hernesaaresta noudettavat, viimeinen tilauspäivä 15.12.

LISÄTIEDOT JA TILAUKSET:

Sanna Nuutinen

puhelin: 040 535 2550

sähköposti: sanna.nuutinen@welho.com

Haluan liittyä jäseneksi Heiskasten sukuseuraan ☐

Jäsenmaksu vuonna 2016 on 27 euroa/ruokakunta, joka sisältää Heiskaset-lehden.

Nimi: _____

Osoite: _____

Postinumero: _____ Postitoimipaikka: _____

Sähköpostiosoite: _____ Puh. _____

Kuulun Heiskaset-sukukirjan sukuhaaraan numero: _____

Syntymäaika: _____

Ilmoitan osoitteenmuutoksen ☐ entinen osoitteeni on yllä.

Uusi osoite: _____

Postinumero: _____ Postitoimipaikka: _____

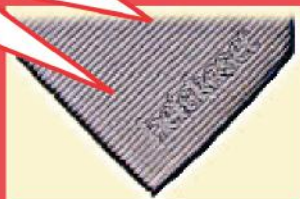
Päiväys ja allekirjoitus: _____

Leikkaa ilmoitus katkoviivaa myöten ja postita tai ilmoita tiedot sähköpostitse osoitteella heiskaset.sukuseura@gmail.com

Nyt pehmeätä Heiskas-tavaraa joulupukin konttiin,
ERIKOISHINTAAN!

Alkuperäishinnasta
alennus
-12%

Heiskaset-solmio, harmaa
Hinta vain 7,90€

Heiskaset-kaulaliina, fleece, 25 x 142 cm.
Harmaa, musta tai tummansininen.

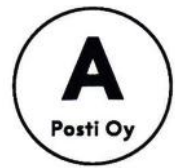
Hinta vain 8,90€

Alkuperäishinnasta
alennus

-11%

Hinnat ovat voimassa tilauksista ajalla 1.11. - 15.12.2016
tilaukset: 0400 - 953 563 tai bkw@suomi24.fi

Posti Green

Vilma H. 2,5 v.